

забезпечити захист прав авторів в мережі Інтернет.

Література

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 40-44. – Ст. 356.
2. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23.12.1993 р. (за станом на 27 жовтня 2016 р.) // Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К.: Парлам. вид-во. – 1993.
3. Штефан О. Дещо до питання про порушення у сфері авторського права / О. Штефан // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2012. – № 6. – С. 3-13.

УДК 341.96(043.2)

Димова Ю. А., Ніконов А. А., студенти,
Навчально-науковий Інститут економіки та менеджменту,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Кметик Х. В., к.ю.н.

МІЖНАРОДНЕ ТРУДОВЕ ПРАВО ЯК ГАЛУЗЬ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Як відомо, загальновизнаних критеріїв поділу міжнародного права на галузі немає. З розвитком міжнародного права постає питання про існування нових галузей, які традиційно не належать до міжнародного права. У зв'язку з цим, з теоретичної точки зору стає цікавим розглянути питання про існування міжнародного трудового права як самостійної галузі міжнародного права. Як зазначав Д. І. Фельдман, галуззю міжнародного права можна було б вважати сукупність узгоджених юридичних норм, що регулюють більш або менш автономно міжнародні відносини певного виду, сукупність, що характеризується відповідним предметом правового регулювання, якісною своєрідністю, існування якої викликається інтересами міжнародного спілкування [1, с. 47].

Питання про існування самостійної галузі міжнародного публічного права – міжнародного трудового права піднімався у вітчизняній і світовій доктрині багатьма вченими. Зокрема, такі відомі юристи-міжнародники, як С. А. Іванов, І. Янулов, М. Геновски, Ст. Фрідмен, Н. Вальтикос, Р. Дам розглядають сукупність міжнародних норм про працю як самостійну галузь міжнародного права [2, с. 243]. Аналізуючи питання про появу нових галузей міжнародного права, Р. В. Тункін писав: «Інтенсифікація та поглиблення міжнародних зв'язків, що визначаються насамперед розвитком продуктивних сил і міжнародного поділу праці, призвели до появи нових сфер міжнародно-правового регулювання». При цьому він

особливо підкреслював, що «значний розвиток отримала галузь міжнародного права, відома під назвою «міжнародне трудове право», норми якої визначають права і обов'язки держав у галузі регулювання умов праці» [3, с. 218]. Норми міжнародного трудового права логічно поєднані внутрішньою єдністю і загальною метою, систематизовані за окремими інститутами. Серед них можна виділити інститути, покликані регулювати умови праці та відпочинку, заробітної плати, соціального партнерства, соціального забезпечення тощо. Отже, міжнародне трудове право як галузь міжнародного права – це сукупність правових норм, що регулюють відносини між суб'єктами міжнародного права, які стосуються трудових прав людини, зайнятості, умов праці, соціального партнерства, соціального забезпечення.

Міжнародне трудове право володіє власними галузевими принципами, які теж є необхідною ознакою галузі міжнародного права. Галузевими принципами міжнародного трудового права є принципи, що містяться у Статуті МОП та його додатку – Філадельфійській декларації про цілі й завдання МОП 1944 р., зокрема: праця не є товаром; свобода слова і свобода профспілкової діяльності є необхідною умовою постійного прогресу; злидні в будь-якому місці є загрозою для загального добробуту; всі люди, незалежно від раси, віри або статі, мають право здійснювати свій матеріальний добробут і духовний розвиток в умовах свободи і гідності, економічної стійкості і рівних можливостей тощо.

Для всіх галузей міжнародного права характерний єдиний метод правового регулювання, заснований на погодженні волі учасників міжнародних відносин, враховуючи при цьому специфіку кожної з галузей. І міжнародне трудове право не є винятком. Специфікою методу міжнародного трудового права є узгодження волі суб'єктів цієї галузі міжнародного права.

Суб'єктами міжнародного трудового права є держави, а також міжнародні організації, нації і народи, що борються за самовизначення та незалежність, державо-подібні утворення. Безумовно, держави є основними суб'єктами міжнародного трудового права. У той же час велике значення і міжнародних організацій, наприклад, МОП. На відміну від держав і націй, що борються за незалежність, що володіють загальною правосуб'єктністю *ipso facto* через своє існування, міжнародні організації володіють спеціальною правосуб'єктністю, тобто здатністю бути учасником правовідносин у певній галузі міжнародних відносин. Так, МОП, зокрема, бере участь у правовідносинах, що відносяться до міжнародного регулювання праці. Однак займатися іншими проблемами і брати участь в інших правовідносинах, ніж у тих, які передбачені в їх статутних документах, міжнародні організації не можуть [5, с. 6].

Література

1. Фельдман Д. І. Система міжнародного права / Д. І. Фельдман. – Казань: Изд-во Казан. ун-та, 1983. – 119 с.
2. Иванов С. А. Проблемы международного регулирования труда / С. А. Иванов. – М.: Наука, 1964. – 343 с.
3. Янулов И. Международное трудовое право / И. Янулов [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://books.google.com.ua/books?id=pMiXVAAAQBAJ&pg=PT31&lpg=PT31&dq=Янулов+И.+Международное+трудовое+право&source>
4. Тункін Р. В. Теорія міжнародного права / Р. В. Тункін. – М.: Наука, 2006. – 456 с.
5. Курс міжнародного права: в 7 томах. – Том 1. – М.: Наука, 1999. – 567 с.

УДК 347.12(043.2)

Дузь М.В., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В.М., старший викладач

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ ОСОБИ

Проведене дослідження основних положень щодо особистих немайнових прав в цивільному праві, аналіз сучасних, у тому числі й зарубіжних, теоретичних розробок у цій сфері, законодавчої та судової практики демонструють їх складність, комплексність, функціональну залежність від внутрішньої і міжнародної соціально-економічної ситуації, стану розвитку цивільного законодавства, теоретичних підходів у цій сфері й інших чинників. Тому в цивільному законодавстві України важливо враховувати наступне.

Особисті немайнові права в цивільно-правовому значенні є врегульованими нормами правами зв'язку між певними суб'єктами з приводу особистих немайнових благ. Отже, особисті немайнові права в цивільному праві – це суб'єктивні права громадян, виникаючі унаслідок регулювання нормами цивільного права особистих немайнових відносин, не пов'язаних з майновими [2, с. 120].

Особисті немайнові права в цивільному праві є самостійним видом суб'єктивних прав, виконують роль правового засобу забезпечення особистої (індивідуальної) сфери громадянина від стороннього втручання і вимагають застосування цивільно-правових інструментів їх регулювання. Право на захист особистих немайнових прав – це регламентоване правове регулювання на випадок оспорення, невизнання, виникнення загрози порушення чи порушення особистого немайнового